

[Ministeren for offentlige arbejder.]

dring. Dette vil imidlertid i sin konsekvens medføre enten merudgifter for DSB eller merfragt for alle sendinger. Ingen af disse udveje synes ønskelige. DSBs driftsresultat opfordrer i hvert fald ikke til, at man pålægger DSB flere udgifter.

I praksis ligger det således, at det for statsbanerne ikke vil være teknisk muligt at indføre en gradueret tarifiering, der i de enkelte tilfælde kan sætte befordringsprisen i relation til forsendelsens værdi, altså inkludere en forsikringspræmie, hvis man hellere vil kalde det sådan. En sådan præmie måtte derfor fordeles lige på alle forsendelser, og det synes lidet rimeligt, at der skulle lægges en særlig risikopræmie på det meget store flertal af forsendelser, for hvilke den gældende ordning er helt tilfredsstillende, og hvor enhver risiko er dækket til fordel for det fåtal af forsendelser, hvor risiko for tab er tilstede, hvis der ikke tegnes „interesse i aflevering“.

Det ærede medlem har også i sin fremsættelsestale omtalt teksten i § 41, sidste punktum, der lyder sådan: „Dertil kommer erstatning for, hvad der muligt allerede måtte være betalt i told, andre omkostninger samt i fragt“. Denne sætning har kun relation til told, fragt og lignende, som løber på under transporten, og hvis erlæggelse er en betingelse for transportens gennemførelse — det er nøjagtig, hvad jeg gav til svar på det ærede medlems spørgsmål, da det blev rettet til mig — det vil sige de omkostninger, der løber på efter det tidspunkt, på hvilket sendingens værdi på afsendelsesstedet er opgjort. Denne regel er hentet fra den internationale overenskomst om godsbefordring på baner, og såvidt det vides i generaldirektoratet, har man aldrig tidligere påberåbt sig anden forståelsesmulighed af den end den her nævnte.

Det kan se så let ud for en cigaretsending vedkommende, som der her er tale om, at udskille statsafgiften, men i mange andre tilfælde vil forholdet forme sig meget, meget kompliceret. Hvis man rent eksempelvis tænker sig en sending færdigbehandlede tekstilvarer fra en mellemhandler til en forbruger eller detaillist, synes det på forhånd meget besværligt at tænke sig toldafgifter eller andre afgifter på råproduktet skilt ud af den samlede pris, og en nærmere under-

søgelse af rækkevidden af forslaget, vi behandler, vil sikkert vise vidtrækkende og vanskelige konsekvenser af dets gennemførelse.

Jeg vil gerne resumere mine udtalelser derhen, at jeg mener, den nugældende udformning af statsbaneloven på en rimelig måde begrænser banernes risiko i forhold til fragten, samtidig med at der åbnes adgang til på rimelige vilkår at sikre sig fuld erstatning for mere værdifulde varer, at det i statsbaneloven fastlagte princip på tilsvarende måde findes i andre transportvirksomheders erstatningsregler, både her i landet og ved udenlandske baner, og endelig, at lovens enkle afgørelse af handelsværdien som erstatningsgrundlag synes hensigtsmæssig både i administrativ henseende og for banernes publikum.

Jeg må derfor anbefale det høje ting ikke at gennemføre lovforslaget.

Forslagsstilleren (Oluf Pedersen): Den højtærede minister for offentlige arbejder har jo ret i, at jeg har stillet dette spørgsmål i det høje ting, først overfor finansministeren og så overfor ministeren for offentlige arbejder, men at det blev afvist. Det blev afvist af finansministeren med den begrundelse, at han ikke havde mulighed for at yde erstatning, uden at ministeren dog ville sige, at der var noget urimeligt i, om man havde ydet en sådan erstatning, og det blev afvist af ministeren for offentlige arbejder med den begrundelse, at loven ikke hjemlede ret dertil. Nu kan man jo læse en lov forskelligt, men om den bemærkning, „allerede måtte være betalt“, som står i loven, siger ministeren, at det er i relation til transporten. Jeg spurgte sidst, da vi behandlede sagen, om det var noget, ministeren digtede. Nu får jeg besked om, at det er noget, der findes i de internationale regler, men det er ikke noget, der står i loven af 1946; det står ikke i bemærkningerne, og det kom ikke frem under behandlingen. Tidligere blev der givet fuld erstatning, men det blev ændret i 1946, idet man satte bestemmelsen om „kostbarheder“ ind. Denne ændring blev vedtaget her i tinget. Der var kun en enkelt, der gjorde bemærkninger derom, og det var ordføreren for socialdemokratiet, som var lidt betænkelig ved ændringen. Der stod i bemærkningerne, at en ændring som den her